

Sygn. akt IV Ka 506/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Szawel (spr.)

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Sławomira Kierskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2013 roku

sprawy **J. W.**

oskarżonego z art. 190a§1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 25 czerwca 2013 roku sygn. akt II K 1454/12

na podstawie art.437§1 kpk, art.438 pkt 1 kpk, art.634 kpk w związku z art.627 kpk, art.8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

- **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce zawartego w punkcie 3 sformułowania „innymi członkami ich rodziny” wpisać (...);**
- **w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. Z. - Kancelaria Adwokacka w T. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- zasądza od oskarżonego 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz 536,60 (pięćset trzydzieści sześć 60/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 506/13

UZASADNIENIE

J. W. został oskarżony o to, że w okresie od lipca 2012r. do 15 listopada 2012r. w T., woj., (...), uporcezywie nękał A. A. (1) i jej matkę U. A., w ten sposób, że w tym okresie podejmował liczne próby nawiązania kontaktu z nią oraz z jej najbliższymi, tj. matką U. A. i córką A. oraz oferował pomoc, a po jej odrzuceniu przez A. A. (1) wysyłał na portalach liczne wiadomości tekstowe typu sms, wiadomości na portalach społecznościowych typu F., (...), G. G., w których domagał się m. in. natychmiastowego zwrotu pieniędzy, nazywając je złodziejkami i oszustkami oraz używając

innych obraźliwych słów, jednocześnie grożąc A. A. (1), że zniszczy jej wizerunek w miejscu zamieszkania oraz wśród znajomych, jak również grożąc A. A. (3) umieszczeniem w gazecie obraźliwego ogłoszenia na jej temat, co wzbudziło u obu pokrzywdzonych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszyło ich prywatność,

tj o czyn z art. 190a § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 25 czerwca 2013 roku w sprawie II K 1454/12 uznał oskarżonego J. W. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia i na podstawie art. 190a § 1 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;

- na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a kk zobowiązał oskarżonego w okresie próby do powstrzymywania się od kontaktowania z pokrzywdzonymi A. A. (1) i U. A. oraz z innymi członkami ich rodziny;

- na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 zobowiązał oskarżonego w okresie próby do zaniechania wszelkiego rodzaju działań wobec pokrzywdzonych A. A. (1) i U. A., które naruszałyby ich prywatność i dobre imię;

- na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 20 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. Z. kwotę 442,80 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu;

- zasądził od oskarżonego 200 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie zwalniając go od opłaty i wydatków w pozostałej części.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora i obrońcę oskarżonego.

Apelacja prokuratora wywiedziona została z podstawy art. 438 pkt 1 kpk i zarzuciła wyrokowi obrazę przepisu prawa materialnego - art. 72 § 1 pkt 7a kk – poprzez nieokreślenie członków rodziny pokrzywdzonych, wobec których oskarżony pozostaje w obowiązku powstrzymywania się od kontaktowania, podczas gdy przepis art. 72 § 1 pkt 7a kk nakłada na Sąd obowiązek określenia osób objętych zakazem kontaktowania się.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zobowiązanie oskarżonego do powstrzymywania się w okresie próby od kontaktowania się w jakikolwiek sposób z pokrzywdzonymi A. A. (1) i U. A. oraz A. A. (5), a w pozostałej części o utrzymanie wyroku w mocy.

Apelacja obrońcy jak wynika z jej treści wywiedziona została z podstawy art. 438 pkt 1,2,3 i 4 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

- obrazę przepisu prawa materialnego - art. 190a § 1 kk - przez uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

- obrazę prawa procesowego poprzez bezpodstawne uchylanie pytań obrońcy;

- błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie tezy, że zgromadzone w niniejszej sprawie materiały pozwalają na stwierdzenie, iż oskarżony wypełnił swym zachowaniem znamiona czynu z art. 190a § 1 kk;

- rażąco niewspółmierność kary poprzez nieskorzystanie z instytucji umorzenia względnie warunkowego umorzenia postępowania.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, względnie umorzenie bądź warunkowe umorzenie postępowania karnego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Nie zasługuje na uwzględnienie apelacja obrońcy.

Nie sposób zaakceptować żadnego z zawartych w niej zarzutów.

Rozstrzygając o sprawstwie i winie oskarżonego Sąd Rejonowy wziął pod uwagę całokształt zgromadzonych i ujawnionych w sposób prawidłowy dowodów.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przekonująco wykazał, jakie konkretnie dowody doprowadziły do uznania, iż oskarżonego należy uznać za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 190a § 1 kk.

Oskarżony J. W. wysyłając obraźliwe i niekiedy wulgarne sms-y, a także wiadomości tekstowe za pośrednictwem portali społecznościowych, wykonując telefony do pokrzywdzonych A. A. (1) i U. A. - biorąc pod uwagę tak treść komunikatów jak ich ilość - działał w zamiarze ustawicznego dręczenia, niepokojenia pokrzywdzonych.

Zachowanie takie, wbrew stanowisku apelującego, nie wskazuje, że obrane przez oskarżonego formy komunikacji z pokrzywdzonymi miały na celu odzyskanie pieniędzy.

Nie sposób czynić zarzutu Sądowi I instancji, iż dopuścił się naruszenia prawa do obrony oskarżonego w sytuacji, kiedy uchylał pytania obrońcy, próbującego dowieść, że poczucie zagrożenia jakie odniosła ze strony oskarżonego pokrzywdzona A. A. (1) miało związek z jej udziałem w programie kulinarnym emitowanym w stacji (...). Fakt ten – jak słusznie uznał Sąd I instancji - nie miał dla sprawy żadnego znaczenia.

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne są prawidłowe i odpowiadają zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu.

Wymierzona oskarżonemu kara jest współmierna do zawinienia i nie sposób dopatrzeć się w niej cech rażącej niewspółmierności.

Odnosnie apelacji prokuratora stwierdzić należy, iż sformułowany w niej wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie określenia „innych członków rodziny” zasługuje na uwzględnienie.

Rację ma skarżący, iż Sąd obejmując ochroną w sposób określony w art. 72 § 1 pkt 7a innych członków rodziny pokrzywdzonych, winien personalnie wskazać te osoby. Wymóg ten jest przewidziany głównie w kontekście stosowania się oskarżonego do określonego w powołanym przepisie zakazu. Nie mając wiedzy jakie personalnie osoby należą do rodziny pokrzywdzonych oskarżony nie mógłby w sposób odpowiedni przestrzegać tego zakazu. Poza tym brak określenia osób chronionych przez nałożenie obowiązku określonego w ww. przepisie powodowałby trudności w egzekwowaniu ewentualnej odpowiedzialności związanej z naruszeniem tego zakazu.

Mając powyższe na uwadze należało w miejsce innych członków rodziny wpisać córkę A. K. (1). W tym zakresie zaszła konieczność zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Podstawę prawną zasądzenia na rzecz obrońcy z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej poniesionych w sprawie stanowiły przepisy § 14 ust. 2 pkt 4, § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. 2013 poz. 461).

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepisy wskazane w części dyspozytywnej wyroku.